

Toplumsal Yüzleşme Çağrısı

– Lutfiye Çanacık · 17 Nisan 2026

-Öncelikle Kıymetli Seçki Kuruluna Teşekkür ederim.

Tarih tekerrür etmek zorunda değildir. 1978 yılında Maraş katliamıyla yaşanan içerden ve dışardan, birliğimizi bozmak için kurgulanmış bir senaryo filmi gibiydi. Ve bugün geçmişe dönüp baktığımızda bu olayların nedenini görebilmek savunma geliştirmek için atacağımız en büyük somut adım olmalıdır.

Evet korkuyorum, korkuyoruz. Sınıfa girmek, canım tehlikede mi acaba diye düşünmek tedirgin ediyor beni, biliyorum ki hepimiz aynı durumdayız. Toplumsal korku içindeyiz. Biraz önce iletişim dersindeki Hocama korkumu kalbimden geçenleri yazı verdim. Paylaştıkça azalır korkum diye düşündüm. Şimdi de buraya yazıyorum kendimi tedavi etmek için.

Bu korkuyu kendimizde yenebiliriz, yüzleşebiliriz. Her şeye rağmen kurtuluş reçetesi birleşmemizde yatıyor, ayırım gözetmeksizin, 1920'nin kardeşliğine dönebiliriz.

Yüzleşmek ve iyileşmek zorundayız.

1978 bir kırılmaydı. Kardeşliğin, komşuluğun ve okul koridorlarının aldığı en ağır darbeydi. Öğretmenlerimiz Hacı Çolak ve Mustafa Yüzbaşıoğlu öldürülmesiyle başlayan süreç karanlık olayların tam kendisiydi. Yasını tutmak ve oradaki nefreti bugüne sızmasına izin vermemek gerekir.

12 Şubat'ta kurtuluşunu kutlayan bir şehrin, 1978 yılında kendi içine dönen bir şiddete tanıklık etmesi, insan insana bunu yapar mı diye sormaktan korkuyorum kendime.

On İki Şubat Ruhuna Geri Dönüşü Sağlamalıyız.

1978' de Şiddet sokaklardan, evlere, komşulara sızdı. Hedef eğitimin sembolü olan öğretmenlerimizdi. Kin ve nefret, provokasyon, ideolojik kutuplaşma, silahlar ve karanlık odakların kurguladığı iç savaş malzemeleriydi.

2026'da Şiddet en korunaklı olan en güvenli alan olarak gördüğümüz sınıflarımızın içine girdi.

1978'deki o karanlık ruh içeriye sızmaya çalışırken, bugün o kaos 2026'da, tam kalbimizden bizi vurdu, okul sıralarında patlak verdi.

Her iki olayda da ortak olan en güvenli olarak gördüğümüz eğitim kurumlarının birer dehşet

filmleri sahnesine dönüştürerek toplumun güven duygusunu kökten sarsmasıydı.

Her iki olayda da ortak olan silahın bu denli ulaşılabilir olması ve şiddetin de kendi içimizden birileriyle bizlere doğrultulması Maraş'ın tarihini güvenlik ve otoritesini zedeledi değil mi? O bayrağı kaleye astığımızın intikamını güdüyorlar sanki, Sütçü İmamlara karşı oluşturulmuş senaryolar sanki. Bizi bizimle vuruyorlar, sistemler algoritmalar üzerine gizlenmiş gizli ajanlar gibi.

1978'de ayrıştık birbirimizden kurban verdik. 1920'de birleştik kahraman olduk.

Demek ki 1978' de yaşanan o ayrışma kutuplaşma tam anlamıyla henüz iyileşmemiş ve 2026' da bireysel bir cinnet hali olarak yeniden bir sınıfta nüksetti.

1978'de istihbarat, 2026'da ise sosyal psikolojik denetim mekanizmaları sınıfta kaldı.

Maraş 1978'de kurban verdiği evlatlarına ağlamıştı, bugün ise sistemde ruhlarını kaybettiğimiz çocuklarımıza ağlıyoruz. O zaman düşman 1978'de karşı görüştü, bugün ise düşman 2026'da sistemlerde kaybolan kimplere emanet ettiğimizi bilmediğimiz oyunlarda gizlenen çocuklarımızın ruh sağlığını bozan vicdan ve merhameti gözetmeyen ve denetimsiz bireysel silahlanmaydı.

On iki Şubat ruhunu o kurtuluş ruhunu yeniden kuşanmak istiyorsak, sadece binaları değil, insan ruhunu ve toplumsal barışı yeniden inşa etmek için mücadelede el ele vermeliyiz. Taşın altına hepimiz elimizi koymalıyız. Aksi takdirde tarih kitaplarda değil, okul koridorlarında da tekerrür etmeye devam edecektir.

Birleşmek, kutuplaşmamak tek kurtuluş reçetesi.

Bu iki olay arasında da en korkutucu benzerlik çaresizce elimiz kolumuz bağlı bir şekilde izlemek değil mi?

On İki Şubat ruhu için öncelikle hangi kurum öncü olmalıdır ki bir daha bu denli acı olaylar yaşamayalım.

Sizce toplumsal kutuplaşmanın okul koridorlarına sızmasını engellemek için bir öğretmen olarak bugün atabileceğiniz en somut ilk adım ne olurdu Öğretmenim...